

— se consideră că un autovehicul închiriat printr-un contract de leasing și calificat drept bun de capital este utilizat în scopul operațiilor taxabile dacă persoana impozabilă care acționează ca atare dobândește acest bun și îl afectează în totalitate patrimoniului întreprinderii sale, deducerea TVA-ului datorat în amonte fiind integrală și imediată, iar orice utilizare a bunului respectiv pentru nevoile private ale persoanei impozabile sau ale personalului acesteia sau în alte scopuri decât cele ale întreprinderii fiind asimilată unei prestări de servicii efectuate cu titlu oneros.

2. Articolele 168 și 176 din Directiva 2006/112 nu se opun unei reglementări naționale care prevede excluderea de la dreptul de deducere a bunurilor și a serviciilor destinate unor livrări efectuate în mod gratuit sau altor activități decât activitățile economice ale persoanei impozabile, cu condiția ca bunurile calificate drept bunuri de capital să nu fie afectate patrimoniului întreprinderii.

(¹) JO C 145, 14.5.2011.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 16 februarie 2012 (cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată de Landgericht Hamburg — Germania) — Jürgen Blödel-Pawlik/HanseMerkur Reiseversicherung AG

(Cauza C-134/11) (¹)

(Directiva 90/314/CEE — Pachete de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite — Articolul 7 — Protecție împotriva riscului de insolvabilitate sau de faliment al organizatorului — Domeniu de aplicare — Insolvabilitatea organizatorului ca urmare a utilizării frauduloase a sumelor achitate de consumator)

(2012/C 98/13)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht Hamburg

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Jürgen Blödel-Pawlik

Pârâtă: HanseMerkur Reiseversicherung AG

Obiectul

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare — Landgericht Hamburg — Interpretarea art. 7 din Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite (JO L 158, p. 59, Ediție specială, 13/vol. 9, p. 248) — Protecția împotriva riscului de insolvabilitate sau de faliment al organizatorului — Insolvabilitatea organizatorului ca urmare a utilizării frauduloase a fondurilor depuse de consumatori — Aplicabilitatea Directivei 90/314/CEE

Dispozitivul

Articolul 7 din Directiva 90/314/CEE a Consiliului din 13 iunie 1990 privind pachetele de servicii pentru călătorii, vacanțe și circuite trebuie interpretat în sensul că intră în domeniul său de aplicare o

situație în care insolvabilitatea organizatorului călătoriei este urmarea comportamentului fraudulos al acestuia.

(¹) JO C 179, 18.6.2011.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Landgericht München I (Germania) la 9 decembrie 2011 — Karl Berger/Freistaat Bayern

(Cauza C-636/11)

(2012/C 98/14)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landgericht München I

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Karl Berger

Pârât: Freistaat Bayern

Întrebările preliminare

1. Articolul 10 din Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului (¹) se opune unei reglementări naționale care permite informarea publicului prin menționarea denumirii produsului alimentar sau a hranei pentru animale, precum și a societății sub al cărei nume sau nume comercial a fost fabricat sau prelucrat sau distribuit produsul alimentar ori hrana pentru animale, în situația în care un produs alimentar care nu este dăunător sănătății, însă este impropriu consumului, în special un produs alimentar dezgustător, este sau a fost distribuit în cantități care nu sunt neglijabile sau în situația în care, având în vedere proprietățile sale, un astfel de produs alimentar nu a fost distribuit decât în cantități reduse, însă pentru o perioadă mai îndelungată?
2. În cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea anterioară, răspunsul la prima întrebare este diferit în cazul în care faptele s-au produs anterior datei de 1 ianuarie 2007, dar după ce legislația națională a fost aliniată la regulamentul menționat mai sus?

(¹) Regulamentul (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul siguranței produselor alimentare (JO L 31, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 8, p. 68).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Hoge Raad der Nederlanden (Țările de Jos) la 3 ianuarie 2012 — Trianon Productie BV/Revillon Chocolatier SAS

(Cauza C-2/12)

(2012/C 98/15)

Limba de procedură: olandeza

Instanța de trimitere

Hoge Raad der Nederlanden

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Trianon Productie BV

Pârâtă: Revillon Chocolatier SAS

Întrebările preliminare

1. Motivul de refuz sau de nulitate a înregistrării prevăzut la articolul 3 alineatul (1) litera (e) punctul iii din Prima directivă 89/104/CEE ⁽¹⁾ în versiunea codificată prin Directiva 2008/95 ⁽²⁾, conform căruia mărcile (figurative) nu trebuie să constea exclusiv dintr-o formă care dă valoare substanțială produsului are ca obiect motivul (sau motivele) pentru decizia de a cumpăra a publicului vizat?
2. O „formă care dă valoare substanțială produsului” în sensul prevederii citate există
  - (a) numai atunci când această formă trebuie apreciată ca fiind valoarea principală sau dominantă în comparație cu alte valori (precum, de exemplu, gustul și substanța alimentului), sau
  - (b) se poate vorbi de această formă și atunci când produsul mai are, pe lângă această valoare considerată principală sau dominantă, și alte valori care trebuie considerate substanțiale?
3. Pentru soluționarea celei de a doua întrebări este decisivă opinia majorității publicului vizat sau instanțele pot stabili că opinia unei părți a publicului este suficientă pentru a aprecia valoarea în cauză ca fiind „substanțială” în sensul prevederii menționate mai sus?
4. În eventualitatea în care se răspunde la cea de a treia întrebare în sensul menționat mai sus: ce importanță trebuie să prezinte publicul relevant?

⁽¹⁾ Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92).

⁽²⁾ JO L 299, p. 25.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Juzgado de lo Social de Lleida (Spania) la 3 ianuarie 2012 — Marc Betriu Montull/Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

(Cauza C-5/12)

(2012/C 98/16)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Social de Lleida

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Marc Betriu Montull

Pârât: Instituto Nacional de la Seguridad Social (INSS)

Întrebările preliminare

1. O lege națională, mai exact articolul 48 alineatul 4 din Statutul lucrătorilor, care recunoaște dreptul la concediul de creștere a copilului în cazul unei nașteri, ulterior perioadei de șase săptămâni post-partum și cu excepția cazurilor de pericol pentru sănătatea mamei, ca [OR 8] drept originar și autonom al mamelor cu statut de lucrător, și ca drept derivat pentru tatăl cu statut de lucrător salariat al unui copil, care poate beneficia de concediul respectiv numai în cazul în care mama copilului are de asemenea statut de lucrător și optează ca tatăl să beneficieze de o parte determinată a acestuia, încalcă Directiva 76/207/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului și Directiva 96/34/CE ⁽²⁾ a Consiliului?
2. O lege națională, mai exact articolul 48 alineatul 4 din Statutul lucrătorilor, care recunoaște suspendarea contractului de muncă, cu păstrarea locului de muncă și remunerată de la bugetul asigurărilor sociale, în cazul unei nașteri, ca drept originar al mamei, iar nu și al tatălui, inclusiv după trecerea perioadei de șase săptămâni post-partum și exceptând cazurile de pericol pentru sănătatea mamei, astfel încât concediul unui lucrător salariat depinde de faptul că mama copilului are de asemenea statut de lucrător salariat, este contrară principiului egalității de tratament, care interzice orice discriminare pe motive de sex?
3. O lege națională, mai exact articolul 48 alineatul 4 din Statutul lucrătorilor, care recunoaște dreptul originar la suspendarea contractului de muncă, cu păstrarea locului de muncă și remunerată de la bugetul asigurărilor sociale, taților care au statutul de lucrători salariați atunci când adoptă un copil și, dimpotrivă, nu recunoaște taților care au statutul de lucrători salariați atunci când au un copil biologic un drept la această suspendare propriu, autonom și independent de cel al mamei, ci numai ca drept derivat din cel al mamei, este contrară principiului egalității de tratament, care interzice orice discriminare pe motive de sex?

⁽¹⁾ Din 9 februarie 1976 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă, la formarea și la promovarea profesională, precum și condițiile de muncă (JO L 39, p. 40, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 164).

⁽²⁾ Din 3 iunie 1996 încheiată de UNICE, CEEP și CES (JO L 145, p. 4, Ediție specială, 05/vol. 3, p. 160).